

hvad han kunde tillade. Efter at have lært hendes Natur og Karakter nærmere at kende, og navnlig efter at han (til yderligere Beroligelse for sig) behændigt havde opkildret hendes Ærgerrighed og udmalet et Fremtidsperspektiv for hende, der endte i selve Hoffets Sale, følte han sig overbevist om, at hun vilde vogte sig for det blotte Skin af Skandale. Hvor stor Fristelsen maaske end kunde være for hende, vilde det sikkert gaa hende, som naar hun i Butikerne vedblev lystent at omkrese og befingre en eller anden Ting, som havde opvakt hendes Behag, — hun lod den uvægerligt ligge, saasnart der var Tale om, at hun selv kunde komme til at betale den.

Ikke en eneste Gang saae hun over til Per. Forgæves sad han og ventede paa et lønlig tilkastet, beroligende Blik. Han var og blev som Luft for hende.

At hendes Optagethed af Løjtnanten kunde være Forstillelse, et Skalkeskjul, den Tanke faldt ham vel nok ind, men den stillede ham ikke tilfreds. Hun gjorde det ved denne Lejlighed ganske af med den Forestilling, hvori han nu og da havde behaget sig siden deres Afsked i Rom, at der fra hendes Side kunde være en alvorligere Følelse med i Spillet; og dette virkede absolut afsvalende paa hans Erobringslyst. Forøvrigt gjorde hendes Munterhed slet ikke Indtryk af at være tillavet. — Han var oprigtig forarget.

Hertil kom nu noget andet.

Straks efter, at Philip Salomon havde udbragt de Nygiftes Skaal, slog han igen til Lyd for at kundgøre Forlovelsen. Han gjorde det saa kort som muligt; men alligevel — og skønt de fleste var forberedte — vakte hans Meddelelse en livlig Bevægelse rundt om ved Bordet.